

Comedyrecensie Kwestie van smaak

Wat Lukas Lelie doet is niet zomaar mopjes tappen, het is een ambacht: afgemeten en met grandioze timing

Zijn beste moppen neemt hij op de slof als een voetballer: hij laat ze even in de lucht hangen tot het kwartje ook op de tiende rij is gevallen en trapt ze dan met gespeelde verontwaardiging binnen. Beeld Tim Dirven

Lukas Lelie zoekt zijn inspiratie waar hij het liefste is: in de keuken. Zijn tweede show *Kwestie van smaak* mag je gerust vergelijken met de betere brasserie.

JASPER VAN LOY 29 oktober 2022, 03:00

In de nieuwe voorstelling van Lukas Lelie is de eerste lach er een van herkenning. *Kwestie van smaak* draait namelijk net als zijn debuut *Ik doe mijn best* voor het grootste deel over eten. Lelie doet het graag, hij doet het te veel, hij is nog evenzeer een jojoër als vijf jaar geleden en niemand krijgt hem uitgelegd waarom de vrouw op de verpakking van de weegschaal zo gelukkig is.

Niet alleen in zijn onderwerpen, maar ook in zijn stijl onderscheidt Lelie zich. In de zakken van zijn blauwgrijze pak

zitten grappen en niets dan grappen. Hij beeldt niks uit, zet geen gekke stemmetjes op en verheft zijn stem niet of nauwelijks. Droog is niet het woord, eerder afgemeten. Het is ook bijna wiskunde om in zo'n kale setting je publiek niet te verliezen, het komt soms op een halve seconde aan. Maar Lelies timing is bijna altijd goed en bij momenten grandioos. Zijn beste moppen neemt hij op de slof als een voetballer: hij laat ze even in de lucht hangen tot het kwartje ook op de tiende rij is gevallen en trapt ze dan met gespeelde verontwaardiging binnen.

Beeld Jef Boes

Puur door hoe Lelie opbouwt naar zijn pointes, wordt er altijd wel ergens in de zaal gegniffeld of gemonkeld. “Da’s just”, zegt de man naast me luidop bij een grap over de eerste keer koken voor je lief. Het toont aan waarom eten een goeie grondstof is voor comedy - ook u doet het immers een paar keer per dag.

ADVERTISEMENT
End of advertisement

“Mijn vriendin heeft mij.” Lelie laat een strategische pauze. “Onlangs. Een elektronische neustrimmer gekocht.” Om maar te zeggen dat het niet altijd over eten gaat in deze show, maar ook over samengewonen en over Lelies pasgeboren zoontje. Maar altijd keert de sidekick van *De ideale wereld* terug naar zijn ongemakkelijke relatie met het bord en wat erop ligt. Verder heeft *Kwestie van smaak* geen groot verhaal, maar in het slotkwartier knoopt Lelie wel zonder te forceren enkele van zijn beste punchlines aan elkaar. De voorstelling eindigt - hoe kan

het ook anders - op restaurant, en eerlijk? Het is fijn om het eens over vol-au-vent te hebben in plaats van over woke.

De paar versprekingen die me opvielen, zijn hem bij dezen vergeven door de manier waarop hij er zich stijlvol uitgrapt. Stokken doet de voorstelling slechts één keer. Hij legt de boel stil op een originele manier die ik hier niet ga verklappen, maar doet er dan te lang over om hem weer op gang te trekken. Ondanks dat ene mindere moment doet *Kwestie van smaak* denken aan de vol-au-vent van van een een prima brasserie: vakmanschap dat eenvoudig lijkt, tot je zelf de balletjes aan het rollen bent terwijl de bouillon trekt. Op het podium noemt Lukas Lelie het schamper 'mopjes tappen', maar een gepaster woord is: ambacht.